

det blev lavet om. Men da nu en Gang dette høje Ting er her, tror jeg ogsaa, man i Kraft af det, der er sket i denne Rigsdags-samling, har Lov til at gaa ud fra, at det høje Ministerium ikke nægter sig noget i Retning af, hvad det foreslaar. Der kan nævnes en Række af Lovforslag, hvorom man vistnok med særdeles god Grund kan sige dette, og ud fra denne Betragtning er det altsaa jeg mener, man maa have Lov til at gaa ud fra som nogenlunde givet, at det høje Ministerium ikke med Hensyn til den direkte Beskatning for Tiden anser det for forsvarligt at gaa længere end til, hvad der finder Udtryk i de her foreliggende Lovforslag. At slaa dette fast synes jeg har sin ikke ringe, specielt politiske Interesse.

Ordføreren for Partiet Venstre, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, tangerede jo ogsaa ved enkelte Lejligheder det samme Fænomen, og jeg vil altsaa gerne her understrege det, om muligt endda en Del skarpere. For nægtes kan det jo ikke, at naar man ikke talte om Svesker og Rosiner under den Valghandling, der gik forud for de sidste Valg, var en af de Ting, man meget gerne talte om, dette, at den da siddende Regering ved Hjælp af de Partier, som støttede den, havde gennemført en Skatte-lovgivning, som i høj Grad vendte sig bort fra de direkte Skatter hen til de indirekte. Naar man saa tillod sig at stille Spørgsmaal om: Ja, men hvorledes mener da de Herrer, at De skulde kunne tilvejebringe en direkte Beskatning, der gav væsentlig mere end det, som blev gennemført under Ministeriet Neergaard, og specielt: paa hvilke Punkter mener de Herrer, at disse Skattelove skulde forandres? — blev Svaret herpaa jo, i alt Fald paa de Steder hvor jeg spurgte, at man mente, Formuebeskatningen burde som i de gode gamle Dage, da man havde et radikalt Ministerium, gaa saa langt højere, end den gik efter de af Ministeriet Neergaard gennemførte Love, og man talte om, at de rige Selskaber skulde beskattes saa langt højere, end de blev efter de stærkt modererede Love, der var gennemført under Ministeriet Neergaard. Det var de to Hovedting, der skulde give Masser af Millioner.

Nu kunde naturligvis enhver, der kendte noget nærmere til Skattelovgivning, sige sig

selv, at det, der kunde vindes ved en Stigning paa disse Omraader, vilde finansielt set ikke betyde meget. Men ikke desto mindre brugte man dette falske Billede til at foranledige, at saa mange som muligt af de uforstandige Vælgere — og af dem findes der jo ogsaa nogle Stykker — kunde lade sig blænde af dette Blændværk, dette falske Blændværk, man her oprullede. Jeg gentager, de radikale Partier talte om den voldsomme Stigning, der skulde ske i den direkte Beskatning, og nu da de har Magten, har tilrettelagt Spisningen, om jeg saa maa sige, ved Hjælp ikke alene af Kokke fra det snævrere Regeringsparti, men ogsaa ved Hjælp af en Kok fra det radikale Parti — og de Radikale har jo aldrig været dem, der holdt sig tilbage, naar det gjaldt Agitation for tilsyneladende Ting — nu er det altsaa, man serverer den Mad, som her staar paa Bordet, og saa er det da, synes jeg, ganske naturligt først og fremmest at spørge: Hvor er da de Millioner, der var Tale om? Hvor er den stærke Stigning i Formueskatten og hvor er — dog den kan maaske siges i nogen Grad at være her — den stærke Stigning i Selskabsskatten? Jeg tror, de fleste, med det foreliggende Forslag i Haanden, vil erkende, at det altsaa viste sig — man kunde vel næsten sige selvfølgelig — at det, de Herrer stod og fablede om paa Valgtribunerne, ingen som helst Forbindelse havde med Virkeligheden. Det var Agitation. Det var daarlig Agitation, fordi den var usand. Det var et Intet. Om det desuagtet har givet nogen Løn, kan jeg naturligvis ikke vide, men saa var det i alt Fald ikke en Løn, der var fortjent.

Det mest karakteristiske, synes jeg, i det, man nu ikke gør — og som man naturligvis ikke gør af særdeles gode Grunde, fordi den Formuebeskatning, vi nu har, saa sandelig, som ogsaa bemærket af det ærede Medlem Hr. Neergaard, er rigelig høj — er dette, at man dog altsaa ikke har fundet, at der var Grundlag for at gaa højere op med Formueskatten. Jeg synes, dette bør understreges saa stærkt som muligt, idet ingen vil være i Tvivl om, at netop Henvisningen til, at disse og hine Partier stod som Millionærernes Beskyttere, var en af de Fraser, der skulde foranledige Vælgerne til i store Skarer at vende sig bort fra det siddende Regeringssystem, idet man jo fra den